

„Ne veste, mati, — kar nikamor si pogledati nisem upala, tako me je bilo sram! Pomislite, naš oče je hotel, da bi jo slekli in da bi jo on preiskal po celem nagem telesu —“

Spustila se je v silen jok. Stara pa ni jokala, ampak na tak strupen način je ozmerjala svojega moža, da je stari Frueberger kar hitro zlezel v stransko sobico.

Tako je Bog še tisti dan kaznoval oba najhujša nasprotnika naše Agate!

(Dalje prihodnjič.)

Vojeslav Molé:

Ob Jeniseju.

Gole gore, goli lesi,
šum zamišljenih vodá,
veter žene pod nebese
jato žalostnih meglá.

Kdo je kriknil v step megleno?
Kaj srce drhti, ihti?
Vran le kliče v step ledeno,
vseokrog nikogar ni.

Vse samota, vse tišina,
vse jesen je, vse le mrak,
vseh minulih dni daljina
le ogromen, siv oblak.

Ne prodrejo temne stene
misli o cvetočih dneh,
vtonil je v globine njene
ves sijaj, ves up in smeh.

Le otožne, daljne sanje
včasi vračajo mladost,
a jesen je tudi vanje
vlila žalost in bridkost.

In zaman me v nedogledne
dalje vabi dvoje rok,
vabi iz tujine bedne
v smeh in cvet dehtečih lok.

Roke bele, roke nežne,
roke njene, kje ste zdaj?
V dalje gluhe, nedosežne
je izginil ves nekdanj . . .

In čez prazne, puste njive
gre jesen skoz mrak meglá.
Vseokrog tujine sive —
brez človeka, brez srca.

Krasnojarsk, 7./X. 1918.

